

CREATIVITY & INNOVATION CHALLENGE

28. dubna 2010 pořádal Junior Achievement soutěž Creativity & Innovation Challenge. Do této soutěže se zaregistrovali žáci 3. M – Michaela Babáčková, Petra Jílková, Michaela Krčková, Marie Nováková, Denisa Pavlíková, Alžběta Pešáková a Libor Stuchlík. V domnění, že máme silný tým, jsme ráno vyrazili na Fakultu managementu a ekonomiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Jaké bylo naše překvapení, když jsme hned při prezenci byli rozděleni do několika

týmů, a museli tak vytvořit smíšená družstva, si dovedete asi představit! Byli jsme v týmu se studenty ostatních škol z Českých Budějovic, Ústí nad Labem, Pardubic, Kroměříže, Zlína a Znojma.

Konečně jsme se dozvěděli pravidla a téma soutěže „Jak upoutat rodiče a žáky 8. a 9.

tříd pro studium na Střední škole polytechnické“. Každé skupince byl přidělen konzultant, student UTB, který, i když nemohl radit přímo, dohlížel na naši práci. Vytvoření podnikatelského záměru a prezentace, v níž jsme během tří minut měli představit svůj nápad, jenž měl ohromit porotu, nám daly pořádně zabrat. Konečně jsme byli s prací všichni hotovi.

Začala prezentace jednotlivých týmů. Všech 22 skupinek po 4 – 5 lidech se vystříдалo na pódiu. Nápady byly různé. Od soutěží, zábavných akcí, výrobků z plastů až po pobyty, kde by si žáci měli vyzkoušet život bez plastů. Konkurence byla veliká. Dotazy poroty nepředvídatelné.

Konečně tu bylo vyhlášení prvních tří míst. Sál ani nedupal. Naše škola dosáhla obrovského úspěchu! Na 3. místě skončil tým, v němž byla Bětko Pešáková, a na místě 1. se umístil tým Monkeys, ve kterém soutěžil Libor Stuchlík. Všechny 3 vítězné týmy zůstaly po vyhlášení ještě v budově a byly přezkoušeny z jazyka anglického. Pět studentů s nejlepší znalostí angličtiny pak pojedou reprezentovat Českou republiku do Bruselu.

Ale i ti, co se nijak neumístili, nepřišli zkrátka. Každý soutěžící obdržel certifikát za účast. Ze soutěže jsme si odvezli plno zážitků, zkušeností a navázali jsme spoustu nových kontaktů.

Druhý den ráno zvoní paní učitelce telefon. Po krátkém rozhovoru s regionální manažerkou ze Zlína se dovídáme úžasnou novinu. „Libor jede do Bruselu!“ zvolala paní učitelka s nadšením. Celá třída se začala radovat!

Liborovi budeme samozřejmě při reprezentaci České republiky na evropském finále této soutěže držet palce!

Petra Jílková 3. M

Jaro

Vše se jakoby rodí znovu. Jaro připomíná otočení na nový čistý list – nový začátek. Já si vždy představím náš les. Stromy, které shodily svůj bílý plášť, se odívají do zářivých zelených barev a vítají mě máváním větví, jež jsou jako mateřská náruč. Potůček, jenž lesem protéká, vesele skáče a já cítím jeho vůni, která mi spolu s vůní jehličí jaro tolik připomíná. Všimám si všech těch malých živočichů hemžících se v trávě - hlemýžď na mě valí tykadla, mravenci pracují na svém mraveništi, včely pilně létají z kvítku na květ a pavouci protahují svých osm nohou. Všichni mají z tohoto nového období evidentně velikou radost.

Veronika Jaroščáková, 1. K

Příchod jara

Příroda se začíná probouzet z dlouhého zimního spánku. Přichází jaro. Jeho krůčky můžeme pozorovat všude kolem nás. Ptáci začínají vesele prozpěvovat své písně, kterými vítají nesmělé sluneční paprsky, jež nás lechtají pod nosem. Tóny těchto líbivých písniček se linou kolem sněženek, jež vystrkují hlavičky z ještě nedávno zmrzlé půdy. Také ostatní rostliny, jako by se nechtěly nechat zahanbit, se začínají zelenat a

zvědavě rozhlížet po okolí. Rašící pupeny na keřích dávají najevo, že paní Zima je nenávratně pryč. Led, pokrývající malý potůček, roztál, vodní hladina se leskne jako zrcadlo a voda vesele klokotá. Drobné kapky dopadají na třící kameny a vytvářejí vizi stříbřitých perel. Jarní sluníčko svými paprsky rozpouští i ty poslední zbytky sněhu.

Lenka Meluzínová, 1. K

Hodina JČ v 1. UŘ. Zadání: vypracujte pro bulvární časopis rozhovor se Sancho Panzou. Jak se úkolu zhostila reportérka Nikol ČÍKOVÁ, posuďte sami.

Čirou náhodou jsme na záchodě nejmenované luhačovické hospody potkali Sancha Panzu. Vypadal sice jako typický neupravený vidlák, ale po chvilce přemlouvání nám poskytl rozhovor.

Redakce: Co děláte v Luhačovicích?

Sancho: No, co byste asi řekli! Přijel jsem do lázní.

R: Jak se vám tu líbí?

S: Nic moc. Málo příjemných hospod, spousty důchodců, mladých, co nikdy nedrželi meč v ruce, a samé nekuřácké zóny.

R: Kouříte? Jak dlouho?

S: Už pár století.

R: A co na to říkal Don Quijote?

S: Nelíbilo se mu to. Nadával, vyčítal, ale nakonec to překousnul.

R: Stýkáte se ještě?

S: Ani ne, sbalili ho nějakí chlápci v bílých pláštích a už jsem ho neviděl.

R: Chybí vám?

S: Byl to starý blázen, furt něco sliboval.

R: A jak jste se sem dostal?

S: No na oslím spřežení

Tak, to bylo naše náhodné setkání. Sanchovi očividně vypité množství alkoholu neudělalo dobře. Zdá se, že se za dobu, co se o něm studenti učí, velmi změnil.

Don Quijote

Just'eM pro charitu

Studentská společnost Just'eM, ve které pracují studenti ze třídy 3. M, již od svého založení intenzivně spolupracuje s charitou Luhačovice.

Vyvrcholením spolupráce byla „Charitativní akce“, která se uskutečnila 9. 4. 2010 v sále Rondo kulturního domu Elektra. Smyslem této události bylo vytěžit finanční částku, jež by byla věnována místní charitě. Od studentů jsme vybírali částku v symbolické výši 25 Kč.

A jak celá akce probíhala?

Po třetí vyučovací hodině se většina studentů naší školy přesunula do sálu Rondo KD Elektra. Po několika úvodních slovech jsme promítli video o naší práci pro charitu a krátkou prezentaci o daném filmu.

Film si tentokrát vybrali sami diváci, a to prostřednictvím krátké ankety. Jasným vítězem se v této anketě stal kultovní snímek Quentina Tarantina Pulp fiction.

Celkem jsme díky této akci vytěžili 4 500 Kč.

Výtěžek věnujeme Charitě Svaté rodiny Luhačovice.

Všem studentům děkujeme.

Kdo nebo co to je Just'eM?

Just'eM je studentská společnost, která pracuje pod záštitou SOŠ Luhačovice a organizace Junior Achievement.

Do práce ve studentských společnostech se na naší škole každoročně zapojují studenti třetího ročníku oboru Management a podnikání v umění a reklamě.

Just'eM je tedy společnost, kterou založila třída 3. M a pracuje v ní.

Just'eM se specializuje na organizování akcí (Pepino party, Ohnivá noc), pomoc charitě, výrobu a prodej drobných předmětů (Džastíci) a jako každá studentská společnost jsme organizovali sbírku pro indickou holčičku Shailu.

Pokud se chcete dozvědět víc o naší práci, podívejte se na nástěnku v přízemí školy (vedle učeben 106 a 104) nebo klikněte na náš web :

www.just-em.webnode.cz

Monika Mikulášková, 3. M

Kdo ví, zda maturita bude. Já ne, ale vím, že ...

Dodnes přesně nevím, co si mám o státní maturitě myslet. Je opravdu tolik pro naši zemi a studenty potřebná? Její příprava už spolykala tolik peněz, které by mohly pomoci na jiných místech a byly by využity pro lepší účely, než je projekt státních maturit, jenž se táhne již deset let a stále nedospěl ke zdárnému konci.

Podle mě není státní maturity až zase tak zapotřebí. Přeci každá střední škola je na něco zaměřená a její žáci vynikají v různých oblastech. Vyučující na určité škole ví nejlépe, jaké znalosti bude student do života potřebovat, jestliže se chce později živit prací v oboru, který si v deváté třídě pečlivě vybíral.

Naše školství nepotřebuje další problémy ve svém systému. A z toho, co se děje, jasně vidíme, že státní maturita alespoň prozatím velkým problémem našeho školství je.

Domnívám se, že státní maturita příští rok nebude. Politikům nezbude nic jiného než ji odložit.

Pokaždé, když se učitelé vrací ze seminářů ohledně státní maturity, jsou jim sdělována nová pravidla, a postupy se tak neustále mění. Ne vše je podle mě tak dobře připraveno, aby se státní maturity příští rok obešly bez komplikací.

Nemá být cílem vyšší úroveň státní maturity i skutečnost, že budeme moci jít na vysoké školy bez přijímacích zkoušek? Tohle nám bylo sděleno, když jsme se ptali, na co tzv. vyšší úroveň je? Zprvu jsem jásala, člověk by mohl zabít dvě mouchy jednou ranou. Později jsem však jen našťavaně v lavici funěla, neboť jsem se dozvěděla, že vysoké školy zatím stejně podle těchto pravidel nehrají a zřejmě budeme přijímačky dělat. Tak na co ještě rozdělení na vyšší a nižší úroveň?

Jak už jsem zmínila, ani učitelé neví, jak přesně budeme maturovat. A co my, budoucí maturanti, můžeme pro tuto situaci udělat? Asi jen čekat a čekat a ve svatém týdnu se dovíme formu naší maturity, alespoň mám ten dojem.

Adéla Andrýsková, 2. M

Jak by měla maturita vypadat?

Jaké místo má při maturitě slohová práce a jak upravit kritéria?

Součástí maturity je, jak všichni víme, i slohová práce. Myslím si, že je to asi nejjednodušší část maturity, protože pouze napíšete svou myšlenku nebo názor na zvolené téma. Proto jsem byla překvapená, že většina mých kamarádů, maturantů, se slohové práce dost bojí. Na jednu stranu je to pochopitelné, studenti jsou dost výřeční, ale když mají vyjádřit myšlenku, která by měla mít hlavu a patu, je to pro ně problém. Na druhou stranu je podle mě pořád lepší psát něco, na co se studenti nemusí učit nebo nijak zvlášť připravovat než se učit hromadu věcí na ústní zkoušku.

Ve slohové práci můžete napsat v podstatě, co vás napadne. Jestliže vám nesedí jedno téma, vyberete si jiné. To u ústní maturity bohužel nejde, tam musíte mít určité vědomosti. Z těchto důvodů nechápu, proč se studenti slohových prací bojí, jsou mnohem jednodušší než ústní zkouška. Kdyby možná přečetli pár knížek, zvýšili by si slovní zásobu i úroveň vyjadřování.

Pokud se týče kritérií hodnocení, stejně si myslím, že by se měla upravit tak, aby byl slohovou práci schopný napsat každý student. Slohový útvar by si měli studenti vybírat sami. Několikrát se mi už při psaní slohů stalo, že mi sedělo téma, ale nedokázala jsem vymyslet obsah vhodný pro daný slohový útvar. Někdo si k danému tématu vzpomene na nějaký příběh nebo událost, jiný se nad ním radši zamyslí, proto se domnívám, že by si studenti měli volit útvar sami, aby se jim slohová práce lépe psala.

Také bych slohu nepřikládala nijak velkou váhu. Můžete být při psaní nervózní, máte špatný den a zrovna nemůžete nic vymyslet, takže vaše práce není moc kvalitní. Při celkové maturitní známce by se ke slohu mělo pouze přihlížet, když bude nerozhodná známka. Rozhodně by na slohovou práci neměl být kladen stejně velký důraz jako na ústní zkoušku. Z hlediska hodnocení bych byla také mírnější a za chyby pokládala pouze hrubky, nesmyslnou skladbu věty nebo opravdu hrubé nedodržení tématu.

Slohovou práci by měli dokázat napsat bez větších problémů všichni studenti a maturitu by jim měla ovlivnit pouze pozitivně, můžeme jí říkat takový “záchytný bod”.

Marie Jálová, 2. M

Nedostatek informací rovná se neúspěch

Pokud se učitele zeptám, jak bude nová maturita probíhat a na ostatní informace kolem ní, málokdy se mi dostane uspokojivé odpovědi. Dle mého názoru je to v důsledku toho, že ohledně státních maturit není zatím vůbec nic jisté. Z tohoto důvodu nám učitelé nemohou prezentovat veškeré údaje s naprostou přesností. Školníci, kterých se naši učitelé často a jistě rádi účastní, jim zatím nedávají dostatečné množství informací.

A jak k tomu potom přijde obyčejný student, na jehož názor se nikdo neptá? To už nikoho netrápí, jen nás ubohé, kteří tím musíme projít chtě nechtě. Ani jeden z nás neví, na čem doopravdy je díky stále odkládajícím se maturitám a nejistým informacím, které se mění. Každopádně si myslím, že kvůli penězům investovaným do tohoto testu vědomostí, naše školy jistě budou realizovat novou formou státní maturity.

Na závěr bych chtěla podotknout, že takto řešená podoba maturity se mi zdá být lepší než ta předešlá. Rozdíl je právě v tom, že u státní maturity není důležité učení se věci nazpaměť, nýbrž logického uvažování.

Eva Baďurová, 2. M

Alles für den Gast Wien

V úterý 27. dubna jsme se my, třetí ročník oboru gastro, vydali s paní učitelkou Markovou na velký gastronomický veletrh „Alles für den Gast Wien“ do Vídně. Sraz byl u restaurace Rimini v Luhačovicích. Doba odjezdu byla stanovena na 6.45 a další zastávka byla v Uherském Brodě, kde jsme nabrali zbytek cestujících.

Většinu z nás v autobuse přemohl spánek. Měli jsme jen velmi krátkou zastávku v Břeclavi na benzínce a pak jsme

pokračovali dál. Brzy jsme opustili půdu České republiky. Jen jsme přešli přes silnici a byli jsme v Rakousku. Cestou jsme si prohlíželi malé, roztomilé vesničky s krásnou přírodou.

Po hodině jízdy jsme konečně dorazili do „borovského“ města zvaného Vídeň. Roztržitě jsme mávali a volali na místní obyvatele, kteří nám s úsměvem pozdrav opětovali. Asi půl hodiny jsme kroužili mikrobusem po Vídni, než jsme našli správnou cestu k výstavišti. Tam nás pan řidič vysadil.

Obrovská budova byla postavená celá ze skla a do trojúhelníkového tvaru. Uvnitř jsme si koupili lístek a dostali jsme moc pěknou visačku, kterou si většina spolužáků po veletrhu přivlastnila.

Hned u vchodu na nás vykoukla velká cedule nějaké kavárny, a dokonce tam nebyla jediná. Celou výstavu jsme prošli sem a tam, trvalo nám to přibližně čtyři hodiny. K vidění toho byla spousta.

Například vířivka plná vody, známé značky aut jako jsou Mercedes nebo Volvo. Co bylo ale podle nás úplně nejskvělejší?

Hádejte. No přece ochutnávka kávy, jídla, zmrzliny, vína a piva. Jelikož ochutnávky byly samozřejmě zdarma, tak jsme toho hned využili a chodili si i několikrát.

Po dlouhých čtyřech hodinách jsme se vydali do našeho oblíbeného mikrobusu, abychom si oddechli od zdlouhavého chození, ale bohužel ne nadlouho. Ještě nás čekal rozchod v centru města. Vídeň má spoustu úžasných památek, ale většinu z nás spíše zajímaly obchody s oblečením a levné jídlo v McDonaldu. Všichni jsme se po hodině a půl vraceli nasycení a unavení zpět, abychom se konečně vydali na cestu domů.

Vídeň byla tak skvělá jako sýrový cheesburger od McDonalda. Byl to náš pravděpodobně poslední společný výlet. Budeme mít na něj spoustu krásných vzpomínek...

Pavla Josefíková, 3.G

Osvětim

Osvětim, jedno z nejděsivějších a nejsmutnějších míst na světě. Mráz vám běhá po zádech, i když je venku třicet stupňů.

Jakmile jste se dostali do tábora, řekli vám: „Odtud se dostanete jedinou cestou, a to komínem krematoria. Pokud jste Žid, přežijete nanejvýš dva týdny, katolický kněz má měsíc a vy ostatní maximálně tři.“ Každý vězeň dostal k jídlu za celý den pouze kávu, polévku a kousek chleba se sýrem. Vězni byli vyhladovělí a velmi zesláblí. V takovém stavu museli tvrdě pracovat až dvanáct hodin denně. Když někdo už nemohl dál, třeba se vyčerpáním zhroutil, dobili ho k smrti. Na jedné posteli spali

přinejlepším tři vězni, ostatní museli spát na zemi. Pralo se jednou za tři měsíce, a když někdo umřel, nový vězen dostal jeho nevyprané oblečení. Na záchod se mohlo chodit jen ráno a večer, ale ani tak jste to nemuseli stihnout. Všechny trápil krvavý průjem z hladu. Žena, která původně vážila 75 kg, zhubla na 25. Děti, těhotné ženy, staří lidé šli do plynových komor jako první. V táboře taky působilo

několik šílených doktorů, kteří tady prováděli své nelidské výzkumy, a to zejména na dětech. Sešivali jednovaječná dvojčata, zkoumali, jestli můžou přežít, nebo když jsou si podobná, zda mají i stejné orgány.

Lidé mají strach, že by se taková hrůza mohla opakovat. V Německu podle zákona musí každý žák základní školy navštívit koncentrační tábor. Podle mě je to dobrá metoda jak zabránit nacismu a rasismu, zavedla bych to klidně i u nás.

Vlastně nechápu, jak někdo může říct, že Žid, Rom nebo třeba postižený nemá stejné právo na život jako my ostatní. Všichni jsme lidé. To, co se odehrálo za druhé světové války, se snad už nikdy v životě neodehraje a my si z toho můžeme vzít ponaučení. Buďme rozumní a chovejme se správně. Nesuďme člověka podle vzhledu nebo podle barvy pleti, ale podle toho, jak ho sami známe.

Kateřina Syptáková, 2. K